

de Ytringer ganske grant, men saa vidt jeg hørte, skulde det i den ene Paragraf forstaaes som gældende den Kvinde, der skulde giftes, og i den anden Paragraf skulde det gælde den, der giver vedkommende Tilladelse til at blive gift. Det var i alt Fald, saa vidt jeg kunde høre, ikke Folk af samme Kategori, der blev nævnt med Ordet „berettigede“ paa dette Punkt; det maa virkelig forklares lidt nøjere. Naar man vil have, at Folk i Almindelighed skulde forstaa det, maa det være den samme Kategori, man indbefatter under de samme Udtryk. Saa sagde den ærede Ordfører som noget, jeg sagtens maatte kunne forstaa, at naar der i § 1 staar: Dvrigheden kan omstøde rette vedkommendes Nægtelse, skulde dette betyde Dverøvrigheden, i alt Fald ikke Sognefogeden; det var ganske de samme Udtryk, der vare benyttede i Forordningen af 30te April 1824. Ja, i Forordningen af 30te April 1824 kan det ikke misforstaaes. Der maa det være det, man indtil denne Dag har kaldet Dvrighed, enten Underøvrigheden eller, som Justitsministeriet fortolker det, Dverøvrigheden, men i dette Lovforslag, hvor Sognefogeden kaldes Dvrighed den ene Gang efter den anden, maa man virkelig være berettiget til at spørge om, hvad der skal forstaaes ved Udtrykket „Dvrighed“ paa dette Sted. Skal det være det, der ellers benævnes med dette Navn her i Forslaget, eller det, man hid til Dags har været vant til at forstaa ved dette Navn? At jeg paa dette Punkt skulde faa en Beskyldning — en Beskyldning, jeg for øvrigt tager mig meget let — for at mangle Evne til at forstaa, synes jeg var ret uforsjent. Den Bemærkning om, at det var forudsat, at det vilde vække Sensation i finere Kredse, at Sognefogederne bleve kaldte Dvrighed, tror jeg aldeles ikke er Tilfældet. Jeg tror slet ikke, det har vaakt Sensation i nogen som helst Kreds; maasse har man let lidt af det, og jeg tror, at Sognefogederne ville tage sig den største Vatter derved, men at det ligefrem skulde have vaakt Sensation, kan jeg slet ikke gaa ind paa.

Det ærede Medlem for Bælum (S. Jensen) burde egentlig have haft den Glæde at være vred ogsaa paa mig, fordi jeg havde været imod Forslaget, hvilken Glæde jeg gerne havde undt ham. Han beskyldte jo nemlig Præsterne for i det hele at have været imod borgerligt Egtteskab; nu er jeg for borgerligt Egtteskab og er altsaa en af de Præster, som det ærede Medlems lidt mindre gode Humør ikke kan gaa ud over. Saa lod han sit onde Humør gaa ud over mig for en meget uskyldig Ytring fra min Side. Jeg sagde, at det jo ikke var saa farligt med denne

Tur ind til Byen, selv om man holdt paa Bysfogden som Egtteskabsstifter, og at det jo kunde slaas sammen med en anden Tur ind til Byen. Der er da virkelig ikke noget ondt i, at to Mennesker, naar de tage ind til Byen for at lade sig vie, ogsaa benytte denne Lejlighed til at købe et Bispund Puderjucker hos Købmanden. Jeg vil bede det ærede Medlem tage dette under Overvejelse en anden Gang, thi der laa ikke andet i de Ytringer, jeg har brugt. Der blev virkelig af det ærede Medlem, som ellers optager alt i den bedste Mening, lagt alt for meget ind i mine Ytringer. Det haaber jeg, at det ærede Medlem, elskværdig som han er, ikke vil gøre en anden Gang. Nu er jeg i den glædelige Situation, at jeg kan erklære mig enig med det ærede Medlem i et Punkt, som jeg ikke før fik omstalt. Jeg mener heller ikke, at det ærede Medlem for Børninge har Ret i, at Præsten burde fungere i begge Tilfælde. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det, uden at Præsten gør sig særlig Umage derfor, Tid efter anden vil blive saaledes sammenblandet, at det egentlig løber sammen i en Handling.

Da jeg nu har Ordet, maa jeg maasse . . . . .

Formanden (Sofus Høgsbro): Det ærede Medlem har kun begært Ordet for en kort Bemærkning; han har allerede overstredet Tiden herfor og derved krænkset den Ret, de følgende Talere have. Jeg maa derfor bede det ærede Medlem om at slutte.

M. Nielsen: Jeg takker for den Tid, jeg har haft Ordet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro): Jeg vil blot sige til det ærede Medlem, der sidst talte, at det er mærkelig, saa tungnem han er med Hensyn til Bestemmelsen i § 1 Nr. 2. Døvstumme have aldeles ikke efter den nugældende Lovgivning nogen ubetinget Ret til at blive gifte og ville heller ikke faa det efter dette Forslag. Det beror allerede nu og vil efter dette Forslag ogsaa komme til at bero paa, om de have tilegnet sig Evnen til at kunne sætte sig i Rapport til andre Mennesker; de skulde kunne forstaa, hvad andre Mennesker ville meddele dem; ellers kunne de ikke blive gifte, som Forholdene nu ere. For øvrigt kunde man jo tænke sig, at Folk vare baade døvstumme og blinde, og saa er det maasse overhovedet umuligt, at de kunne erhverve den Evne.